

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **JUDr. A. Z.**, zastoupen JUDr. Vladanou Zemanovou, advokátkou se sídlem Svobodova, Praha 2, proti žalované: **Česká advokátní komora**, Národní 16, Praha 1, zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem se sídlem Školská 12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované ze dne 13. listopadu 2014, sp. zn. K 75/2009

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované ze dne 13. listopadu 2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory ze dne 11. 4. 2014, sp. zn. K 75/2009, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Kárný senát uznal žalobce vinným kárným proviněním, jehož se dopustil tím, že poté, co mu jako právnímu zástupci věřitele S. M. v konkurzním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod č. j. 99 K 23/99 byla na jeho účet ve prospěch S. M. dne 31. 1. 2006 připsána částka 2,223.471,10 Kč ze zpeněžené konkurzní podstaty, tuto částku S. M. přes jeho opakované výzvy do současné doby nevydal, a poté, co mu S.M. dopisem ze dne 10. 6. 2007 vypověděl plnou moc a dopisem ze dne 9. 7. 2007 ho požádal o vyúčtování odměny za poskytnuté právní služby a o vydání dokladů vztahujících se k jeho věci, této žádosti do současné doby nevyhověl, tedy jednak že nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě, a jednak že při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidlo profesionální etiky ukládajícímu

- povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti o vážnosti advokátního stavu
 - povinnost peníze a jiné hodnoty, které převzal ke stanovenému účelu, opatrovat s péčí řádného hospodáře o nepoužít je jinak nežli ke stanovenému účelu
 - povinnost při ukončení poskytování právních služeb klientovi na jeho žádost vydat bez zbytečného odkladu všechny pro věc významné písemnosti, které mu klient svěřil, nebo které z projednávání věd vznikly
 - o svých výkonech pro klienta vést přiměřené záznamy, jejichž obsah na požádání klientovi poskytne s úplným vysvětlením,
- čímž porušil ust. § 16 odst. 1,2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, čl. 9, odst. 2, 4 a čl. 10 odst. 4 Pravidel profesionální etiky a § 19 odst. 1 písm. a), c) zákona o advokacii.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce vylíčil průběh událostí spojených se zastupováním pana S. M. a výplatou výtěžku z konkursního řízení. Namítl, že kárná žaloba byla podána po zákonem stanovené lhůtě a že peníze vyplatil na výslovný písemný pokyn klienta. Napadené rozhodnutí nerespektuje pravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 4T 78/2012 ze dne 17. 9. 2012, že žalovaná nevzala v úvahu lživost některých tvrzení pana S. M. a dále skutečnost, že žalobce neměl ve své dispozici žádné doklady, které by mohl S. M. vrátit a rovněž že neprovedl žádné vyúčtování za poskytnuté služby.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla veškeré žalobní námitky.

Při jednání soudu dne 16. července 2015 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobce navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Z obsahu spisu, předloženého žalovanou, je zřejmé, že žalovaná se věci nakládání se svěřenými prostředky klienta začala zabývat na základě oznámení podaného advokátem JUDr. M. Ř. Následně byla dne 25. 5. 2009 proti žalobci podána kárná žaloba, a to pro jednání popsané totožně jako posléze ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalobce ve vyjádření ke kárné žalobce dne 30. 7. 2009 uvedl, že otázka výplaty peněz z konkurzní podstaty je předmětem sporu, vedeného u soudu, a že jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se stalo na jaře roku 2006, takže by nemělo být předmětem kárného projednání. Rozhodnutím kárného senátu ze dne 21. 5. 2010, sp. zn. K 75/2009 byl žalobce uznán vinným kárným proviněním ve smyslu kárné žaloby a bylo mu uloženo kárné opatření vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno a kárný senát rozhodoval ve věci znovu. Při jednání kárného senátu dne 21. 10. 2011 žalobce mimo jiné předložil k důkazu svůj dopis, jenž zaslal S. M. dne 6. 1. 2006, dohodu mezi společnostmi Prestav Praha s.r.o. a panem M. ze dne 10. 2. 2006, potvrzení společnosti Prestav Praha s.r.o. ze dne 24. 10. 2006, dopis S. M. žalobci ze dne 24. 10. 2006 a svůj dopis adresovaný S. M. ze dne 14. 11. 2006. Při dalším jednání dne 13. ledna 2012 byl za přítomnosti žalobce vyslechnut jako svědek pan S. M., který popřel, že by podepsal dohodu se společností Prestav Praha s.r.o. ze dne 10. 2. 2006, že by obdržel dopis od žalobce ze dne 14. 11. 2006 a že by si u něj žalobce někdy ověřoval, zda uzavřel smlouvu ohledně výplaty peněz. Žalobce též kárnému senátu předložil kopii rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. září 2012, č. j. 4 T 78/2012, jímž byl žalobce zproštěn obžaloby pro skutek, který byl v obžalobě státní zástupkyně OSZ pro Prahu 2 ze dne 23. 3. 2012, sp. zn. 2 ZT 349/2012 popsán jako trestný čin zpronevěry podle § 248S/1,3 b), c) zákona č. 140/1961 Sb., kterého se měl dopustit tím, že dne 31. 1. 2006 přijal jako právní zástupce konkurzního věřitele S. M. na základě plné moci ze dne 10. 9. 1999, na svůj bankovní účet částku 2,223.471,10 Kč určenou S. M. k poměrnému uspokojení jeho pohledávky na základě rozvrhu zpeněženého majetku konkurzní podstaty úpadce TOP EKO, spol. s r.o., uvedenou částku však poškozenému nepředal a ponechal si ji pro svou potřebu, čímž S. M. způsobil škodu ve výši 2,223.471,10 Kč, neboť jednání popsané v obžalobě státní zástupkyně není trestným činem a není důvodem k postoupení věc; podle § 229 odst. 3 tr. ř. byl poškozený S. M. odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Následně vydal kárný senát dne 11. 4. 2014 rozhodnutí, podle něhož se žalobce dopustil kárného provinění ve smyslu kárné žaloby a bylo mu uloženo kárné opatření dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu 12 měsíců. Kárný senát z provedených důkazů zjistil, že pan S. M., věřitel v konkurzním řízení č.j. 99K 23/99 Městského soudu v Praze, byl klientem žalobce. Dne 31. 1. 2006 byla na účet žalobce připsána částka 2.223.471,10 Kč od Městského soudu v Praze jako soudu konkurzního, pocházející ze zpeněžené konkurzní podstaty a představovala plnění pro věřitele S. M., kterého žalobce v konkurzním řízení zastupoval. Dále bylo zjištěno, že žalobce dosud tuto částku panu M. nevyplatil. Za kárně obviněným se dostavil pan J. H., jednatel společnosti Prestav Praha s.r.o., a předložil mu listinu datovanou 10. 2. 2006, obsahující dohodu mezi touto společností a S. M. o tom, že kárně obviněný vyplatí „částku představující výtěžek z konkurzní podstaty společnosti T.E. a S. k rukám společnosti Prestav Praha s.r.o.“. Podpisy na listině jsou neověřené, listina byla předložena kárnému senátu pouze ve fotokopii. Dne 15. 3. 2006 pak J.H. podepsal potvrzení za společnost Prestav Praha s.r.o. o tom, že převzal od kárně obviněného částku 2.223.471,10 Kč, „představující výplatu z konkurzní

podstaty společnosti T.E. pro pana S.M., a to na základě dohody ze dne 10. 2. 2006". K důkazu byly provedeny listiny obsahující korespondenci mezi žalobcem a jeho klientem, v němž 24. 10. 2006 oznamuje pan M. žalobci, že „dosud nemá peníze“, na to odpovídá 14. 11. 2006 žalobce, že „věří, že finanční záležitosti klienta budou dořešeny". Dnem 11. 6. 2007 je pak datován dopis, v němž S. M. oznamuje žalobci ukončení zastupování a žádá o vrácení dokladů. Svědek S. M. v kárném řízení vypověděl, že dokument z 10. 2. 2006 nepodepsal, nepověřil žalobce k tomu, aby peníze vyplatil komukoliv jinému, naopak požadoval, aby byly vyplaceny jemu, což se dodnes nestalo, a proto peníze vymáhá v řízení občanskoprávním. Dále kárný senát uvedl, že S. M. skutečně podal proti kárně obviněnému občanskoprávní žalobu o zaplacení částky 2.223.471,10 Kč; řízení o ní se vede před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 14 Cm 180/2008 a dosud v něm nebylo nijak rozhodnuto.

V řízení byl opatřen znalecký posudek z oboru grafologie, jehož vyhotovení předložil žalobce v kárném řízení k důkazu. Znalec J. V. posuzoval pravost podpisů mj. na dohodě z 10. 2. 2006. Ze znaleckého posudku vyplývá, že podpis J. H. na této je s velkou pravděpodobností pravý, k podpisu S. M. na téže listině se z hlediska jeho pravosti nelze vyjádřit.

Žalobce byl za své jednání také trestně stíhán pro trestný čin zpronevěry, která měla spočívat ve skutku, který je předmětem kárného řízení. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 4 T 78/2012 ze dne 17. 12. 2012, který nabyl právní moci téhož dne, byl kárně obviněný obžaloby zproštěn; podrobnější důvody nelze zjistit, obžalovaný i státní zástupce se po vyhlášení rozsudku vzdali odvolání s tím, že netrvali na vyhotovení odůvodnění.

Žalobce jako kárně obviněný se hájil tím, že peníze vyplatil jednateři společnosti Prestav Praha P.P. s.r.o. na základě dohody, kterou uzavřel jeho klient s touto společností, kterou smluvní strany písemně vyhotovily 10. 2. 2006 a kterou žalobci obviněnému předložil jednatel této společnosti. Postupem dle této dohody (tj. výplatou klientských peněz společnosti Prestav Praha s.r.o.) plnil pokyn svého klienta. Neporušil proto ani zákon ani stavovský předpis a nemohl se tak dopustit kárného provinění.

Podle kárného senátu z provedených důkazů vyplynulo, že kárně obviněný převzal 31. 1. 2006 na svůj bankovní účet částku 2.223.471,10 Kč jako plnění, náležející jeho klientovi, a tyto peníze klientovi do dnešního dne nevydal. Tento skutkový stav poskytoval dostatečnou oporu pro zhodnocení jednání kárně obviněného, a proto kárný senát již nedoplňoval dokazování dle návrhu kárného žalobce.

Kárný senát vycházel z dříve vyjádřeného právního názoru odvolacího kárného senátu, totiž že nelze předem vyloučit důvodnost obhajoby žalobce, že jednal na základě pokynů třetí osoby, kterou si jeho klient zvolil, tedy v dobré víře, k čemuž by však žalobce musela zmocňovat řádná a platná smlouva s klientem a jí odpovídající zplnomocnění třetí osoby, avšak že existence takové smlouvy v kárném řízení nebyla prokázána. Za takovou dohodu nelze považovat listinu z 10. 2. 2006. Údajnými smluvními stranami jsou totiž společnost Prestav Praha s. r.o. na straně jedné a klient žalobce na straně druhé, nejedná se tedy o dohodu mezi advokátem a klientem. Žalobce poté, kdy mu tato listina byla předložena, si neověřil u svého klienta, zda skutečně tuto dohodu uzavřel, pokud ji uzavřel, zda ji nevypověděl nebo zda dohoda nebyla jiným

způsobem smluvními stranami ukončena. Vyplacení klientské úschovy za takovéto situace třetí osobě, resp. její nevyplacení klientovi, je hrubým porušením povinností advokáta vůči klientovi. Dále bylo prokázáno (i vyjádřením žalobce), že žalobce dosud nevyúčtoval odměnu za poskytnutou právní službu svému klientovi, ačkoliv o to byl požádán a ani mu nevydal doklady vztahující se ke klientově věci. Kárný senát tedy shledal, že se žalobce dopustil kárného provinění s tím, že doplnil skutkovou větu kárné žaloby o uvedení dne, kdy peníze byly připsány na účet žalobce. Nedůvodná byla námitka žalobce ohledně stran promlčení, protože jednání, ze kterého je obviněn, má charakter trvajících deliktů. Dále se pak kárný senát zabýval úvahami o vhodném kárném opatření, kdy přiměřenou shledal dobu 12 měsíců, po kterou byl žalobci uložen zákaz výkonu advokacie.

Na základě žalobcova odvolání se věci zabýval odvolací kárný senát, jenž v napadeném rozhodnutí žalobcovy námitky zamítl, vycházející z toho, že k posouzení věci nebylo nutné doplňovat dokazování a s odkazem na závěry, k nimž dospěl ve svém předchozím rozhodnutí.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobce v žalobě především namítal, že žaloba byla podána po zákonem stanovené době. V průběhu kárného řízení poukazoval na to, že Česká advokátní komora se z tohoto důvodu neměla kárnou žalobou vůbec zabývat, ČAK ale tvrdí, že v tomto případě vzhledem k tomu, že peníze měly být vyplaceny M., který je jedinou oprávněnou osobou, a peníze mu vyplaceny nebyly, pořád kárné provinění trvá. Žalobce však v tomto závěru ČAK spatřuje porušení § 33 odst. 2) zákona o advokacii, které jasně stanoví, že "kárná žaloba musí být podána nejpozději do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo". Jestliže by se žalobce „provinil“ tím, že v březnu 2006 na základě pokynu S. M. obsaženého v dohodě ze dne 10. 2. 2006 vyplatil předmětnou částku J. H., pak se nebylo možné zabývat stížností, která došla ČAK dne 21. 1. 2009, tedy téměř po třech letech od posuzovaného jednání. K podání kárné žaloby pak došlo až 25. 5. 2009, tedy po více jak třech letech od tohoto jednání.

Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Podle ust. § 33 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, kárná žaloba musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou byly činěny přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo; tato doba nesmí být delší dvou měsíců.

Žalobce vychází z toho, že jeho kárné provinění spočívá v tom, že v březnu 2006 na základě pokynu S. M. obsaženého v dohodě ze dne 10. 2. 2006 vyplatil předmětnou částku J. H., tedy že částku 2,223.471,10 Kč ze zpeněžené konkurzní podstaty vyplatil jiné osobě, než svému klientovi. Z obsahu správního spisu je však zřejmé, že skutek, pro nějž bylo kárné řízení vedeno, byl formulován odlišně. V kárné žalobě ze dne 25. 5. 2009 je popsán takto: „*poté, co mu jako právnímu zástupci věřitele S. M. v konkurzním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod č. j. 99 K 23/99 byla na jeho účet ve prospěch S. M. poukázána částka 2,223.471,10 Kč ze zpeněžené konkurzní podstaty, tuto částku S. M. přes*

jeho opakované výzvy do současné doby nevydal,“. Kárné opatření pak bylo žalobci uloženo právě za takto popsany skutek, jenž odvolací kárný senát jen doplnil o datum 31. 1. 2006, kdy byla na jeho účet poukázána ona ze zpeněžené konkurzní podstaty. Žalobci tedy bylo kárné opatření uloženo za to, že tyto peníze svému klientovi ani dosud nevydal. Soud tedy shledal důvodným závěr žalované, že se jedná o trvající kárné provinění a že tedy nedošlo k prekluzi práva podat kárnou žalobu, neboť lhůta podle ust. § 33 odst. 2 zákona o advokacii nemohl uplynout.

Podstatnou část žaloby pak tvoří polemika žalobce se závěrem kárných senátů obou stupňů o tom, že žalobce jednal při výplatě peněz z úschovy v rozporu s předpisy. ČAK argumentuje, že dle usnesení představenstva ČAK č. 7/2004 Věstníku o provádění úschov (č. 2 bod 5) může advokát vyplatit finanční prostředky z advokátní úschovy jiné osobě než klientovi jen na základě písemného pokynu klienta, nebo vyplývá-li to ze smlouvy o úschově. Žalobce má za to, že dohoda ze dne 10. 2. 2006 takový výslovný písemný pokyn obsahuje, když se v ní v bodě 1. uvádí, že společnost Prestav a S. M. tímto žádají, aby advokát JUDr. Aleš Zeman vyplatil částku představující výtěžek z konkurzní podstaty společnosti TOP EKO a Soryba k rukám společnosti Prestav. Bod 2. této dohody obsahuje ujednání, že vyplacená částka bude předmětem samostatného finančního vypořádání mezi účastníky za vykonaná plnění pro S. M. Dále bod 3. obsahuje výslovný text, že obě smluvní strany udělují tímto pokyn JUDr. A. Z. k výplatě předmětných částek. Podle názoru žalobce už z pouhého jazykového výkladu je zcela nepochybné, že se jedná o pokyn k výplatě předmětné částky, který byl opatřen vlastním podpisem S. M. Pravost tohoto podpisu byla ověřena dvěma znaleckými posudky. Tento pokyn byl jedním z hlavních důkazů i v trestním řízení, kde byl žalobce zproštěn obžaloby. V této souvislosti žalobce žádal, aby soud vyžádal a připojil trestní spis č.j. 4T 78/2012 Obvodního soudu pro Prahu 2, neboť navrhuje k důkazu protokoly z hlavních líčení s výpověďmi S. M., který vystupoval jako poškozený, a svědků Ing. J. M. a M. Ch. a znalce z oboru grafologie. Tyto výpovědi prokazují vědomost S. M. o výplatě finančních prostředků, a to jak konkurzním správcem žalobci, tak následně pak žalobcem společnosti Prestav, a dále rovněž prokazují nepravdivost tvrzení S. M., např., o tom, že J. H. neznal. Jeví se jako zcela nelogické a vnitřně rozporné správní uvážení argumentující povinností vyplatit prostředky z advokátní úschovy jiné osobě než klientovi jen na základě písemného pokynu klienta a přitom takovýto dokonce v soudním řízení prověřený dokument označit na nerelevantní a obhajobu na něm založenou za bezpředmětnou. Žalobce zdůraznil, že dne 6. 1. 2006 ještě žádný písemný pokyn neměl, měl pouze ústní informaci od J. H., že by se měla finanční částka, až přijde na účet, vyplácet přímo společnosti Prestav. A právě proto žalobce S. M. psal ve snaze získat jeho stanovisko. S. M. mu však na tento dopis neodpověděl, nicméně uzavřel následně s Prestavem dohodu ze dne 10. 2. 2006, která obsahovala výslovný pokyn S. M. pro žalobce jako advokáta, a to v řádné písemné podobě. Kdyby pokyn obsažený v dohodě o výplatě finančních prostředků ze dne 10. 2. 2006 nebyl řádným pokynem, pak by jednání žalobce, kterým vyplatil peněžní prostředky někomu jinému, muselo být trestným činem naplňujícím skutkovou podstatu trestného činu zpronevěry nebo porušování povinností při správě cizího majetku. Tento zcela totožný skutek ovšem již pravomocně posoudil nezávislý soud, který vyplacení prostředků neshledal jako jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu. Jeho závěr by měla ČAK bezvýhradně respektovat. Jestliže tedy byla předmětná finanční částka oprávněně a v souladu s uděleným pokynem vyplacena, nemůže současně trvat stav, kdy není splněna povinnost žalobce vůči klientovi vyplatit mu finanční prostředky u něj uložené.

Rozsudek současně konstatoval, že jednání není důvodem k postoupení věci, takže nemohlo být ani přestupkem či správním deliktem. ČAK při svém rozhodování je povinna se řídit i ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu, kde je umožněno správnímu orgánu hodnotit důkazy podle své úvahy, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný.

Ve svých závěrech pak žalovaná podle žalobce pomíjí a nehodnotí zcela zásadní skutečnosti: dopis ze 6. 1. 2006, ve kterém si žalobce ještě před výplatou finančních prostředků, a to i před výplatou od konkurzního správce, ověřuje, zda S. M. souhlasí s výplatou finančních prostředků společnosti Prestav. Tuto informaci žalobce získal od jednatele společnosti Prestav J. H., což S. M. i píše. Je důležité zdůraznit, že tento způsob komunikace od roku 1999 byl zcela obvyklý. ČAK vůbec nehodnotila situaci, že tento podstatný dopis S. M. popírá, když tvrdí, že toliko prázdnou obálku - tato lež byla prokázána v rámci trestního řízení, kdy bylo prokázáno, že předmětná obálka nemohla být prázdná. Proto následně žalobce považoval Dohodu o výplatě finančních prostředků ze dne 10. 2. 2006 za jasný a srozumitelný písemný pokyn k výplatě finančních prostředků společnosti Prestav. ČAK

se vůbec nevypořádala s tím, co bylo prokázáno v rámci trestního řízení, a to že byla prokázána další lživá tvrzení S. M. ohledně jeho neznalosti J. H. a M. Ch. Není vůbec nijak zdůvodněno, proč žalovaná nadále věří S. M. vše, co tvrdí, i v když se v trestním řízení prokázalo, že jeho tvrzení jsou lživá, a na druhé straně žalovaná zcela pomíjí to, co uvádí žalobce a co je podloženo i písemnými důkazy. Typickým příkladem je hodnocení dopisu žalobce ze dne 14. 11. 2006, když i z tohoto dopisu přitom jasně vyplývá, že žalobce jako advokát věří v dohodu mezi S. M. a Prestavem a opětovně mu posílá dohodu o výplatě finančních prostředků. Tedy žalobce jako advokát postupoval přesně podle písemného pokynu a způsob výplaty si dopředu ověřil předmětným dopisem ze dne 6. 1. 2006.

Tyto úvahy a závěry žalobce shledal soud nedůvodnými, a to zejména proto, že se výrazně rozcházejí s podstatou kárné žaloby a napadeného rozhodnutí.

Žalobce byl kárně postižen za provinění, jež spočívalo v tom, že ani dosud nevydal panu S. M., svému klientovi, částku 2,223.471,10 Kč, která mu byla poukázána právě ve prospěch tohoto klienta jako výtěžek ze zpeněžené konkurzní podstaty. Žalobce přitom ani v průběhu kárného řízení, ani v průběhu řízení o žalobě nijak nepopřel, že tyto peníze panu M. nepředal, ba naopak výslovně uvedl, že je předal třetí osobě, konkrétně společnosti Prestav Praha s.r.o., resp. jejímu jednateři J. H. Jeho obhajoba pak spočívala v tvrzení, že tak jednal na základě pokynu pana M. V tomto rozsahu se proto musely kárné senáty obou stupňů zabývat relevancí těchto tvrzení žalobce, resp. relevancí jeho jednání.

Mezi účastníky není sporu o tom, že jsou-li v dispozici advokáta peníze, které patří jeho klientovi, je advokát oprávněn vyplatit je pouze tomuto klientovi, a třetí osobě pak jen tehdy, dal-li klient k takové dispozici písemný souhlas nebo vyplývá-li to ze smlouvy advokáta s klientem.

Ze skutečností zjištěných v průběhu kárného řízení je zřejmé, že mezi žalobcem jako advokátem a jeho klientem panem S. M. nebyla uzavřena žádná smlouva, z níž by vyplýval pokyn pro žalobci, aby předmětné peníze ze zpeněžené konkurzní podstaty vyplatil jakékoliv třetí osobě.

Žalobce však poukazoval na to, že mezi společnostmi Prestav Praha s.r.o. a panem S. M. byla uzavřena Dohoda o výplatě finanční částky ze dne 10. 2. 2006, která obsahuje výslovný a písemný pokyn jeho klienta k tomu, aby předmětnou částku vyplatil společnosti Prestav Praha s.r.o.

Předmětná dohoda byla uzavřena mezi v tomto znění:

*„1. Společnost PRESTAV PRAHA, s.r.o. a pan S. M. tímto žádají, aby advokát JUDr. A. Z., Praha 2, Svobodova 7 vyplatil částku představující výtěžek z konkursní podstaty společnosti TOP EKO a Soryba k rukám společnosti PŘESTAV PRAHA, s.r.o.
2. Celková vyplacená částka pak bude předmětem samostatného finančního vypořádání mezi společnostmi PRESTAV PRAHA, s.r.o. a S. M. za vykonaná plnění pro pana S. M.
3. Obě strany smluvní s takovým postupem souhlasí a udělují tímto pokyn panu JUDr. Alešovi Zemanovi k výplatě předmětných částek.“*

Žalovaná v napadeném rozhodnutí k této věci konstatovala, že
*„Pokud se kárně obviněný hájí tím, že za takový pokyn považoval dohodu ze dne 10. 2. 2006, která byla uzavřena mezi stěžovatelem S. M., na straně jedné, a společností P.P., na straně druhé, je jeho obhajoba z hlediska kárného obvinění bezpředmětná. Společnost P.P., ani její jednatel J.H., nebyly klienty kárně obviněného v této věci a dokumenty společností P.P. kárně obviněnému předložené, nemohou být tedy relevantní pro nakládání s finančními prostředky patřící jeho klientovi S.M. nacházejícími se v úschově kárně obviněného.
Jak již vpředu uvedeno, kárně obviněný jako schovatel finančních prostředků svěřených mu v souvislosti s poskytovanou právní službou byl povinen jednat s náležitou opatrností, obezřetností, odpovědností a profesionalitou. Pokud vyplatil tak významnou finanční částku, patřící jeho klientovi, jiné osobě na základě přinejmenším málo důvěryhodné listiny, která mu nebyla předložena klientem, a jejíž pravost si žádným způsobem neověřil, postupoval zcela v rozporu se svými povinnostmi při správně cizího majetku vyplývajícími z jeho postavení advokáta.“*

Nedostatek náležité opatrnosti, obezřetnosti, odpovědnosti a profesionality je pak spatřován v tom, že žalobce sice v dopise ze dne 6. 1. 2006 žádal žalobce o sdělení bankovního spojení či jiného způsobu výplaty k rukám klienta (s tím, že již byl panem H. informován o tom, že má výtěžek z konkursu vydat společnosti PRESTAV Praha s.r.o.), avšak že nevyčkal klientovy odpovědi na tento dopis. Místo toho bez dalšího akceptoval Dohodu o výplatě finanční částky ze dne 10. 2. 2006, kterou mu však nepředložil jeho klient pan S. M., ale třetí osoba, a spokojil se s informací, kterou mu sdělila právě ten subjekt, v jehož prospěch měl žalobce podle této informace konat. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k tomu uvedla, že
„Pro úplnost je možno dodat, že byla-li vyplacena předmětná částka společnosti P.P., došlo k plnění vůči osobě, jejíž zájmy byly, jak vyplývá z korespondence mezi kárně obviněným a stěžovatelem, přinejmenším potencionálně v rozporu se zájmy klienta S.M.“

S těmito úvahami a závěry se soud zcela ztotožnil, maje za to, že vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a že je nesporné, že žalobce si nijak neopatřil od klienta jakékoliv přímé a bezprostřední pokyny k další dispozici s penězi, ale že jednal bez jakékoliv komunikace s klientem. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce postupoval na základě Dohody o výplatě finančních částek z 10. 2. 2006, kterou mu

předložila třetí osoba, přičemž právě tato třetí osoba měla z Dohody prospěch. Soud shodně se žalovanou má za to, že právě vzhledem k této okolnosti si měl žalobce opatřit autentické vyjádření svého klienta a že neučinil-li tak, jednal bez náležité opatrnosti, obezřetnosti a odpovědnosti.

Pro úplnost soud uvádí, že v souvislosti se záležitostí vyplacení, resp. nevyplacení peněz z výtěžku z konkurzního řízení bylo zcela nepodstatné, s jakým výsledkem skončilo žalobcovo trestní stíhání. Podstatné ve věci je to, že žalobce ani dosud nevydal svému někdejšímu klientovi panu S. M. peníze, jež obdržel ze zpeněžené konkurzní podstaty – jak vyloženo výše, to bylo předmětem kárné žaloby i rozhodnutí kárných senátů obou stupňů. Zda s těmito penězi žalobce naložil nějak jinak, případně jak jinak s nimi naložil, to nebylo pro rozhodování kárných senátů nijak významné, a pokud se tím přesto zabývaly, tak jen z toho důvodu, že žalobce způsob svého nakládání s těmito penězi popsal ve své obhajobě. Byť tedy žalobcovo jednání není z hlediska trestní odpovědnosti zpronevěrou, nic to nemění na tom, že panu M. žalobce předmětné peníze nevydal. Napadené rozhodnutí tedy není v rozporu s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 4 T 78/2012 ze dne 17. 12. 2012, kterým žalobce argumentoval.

Žalobce dále v žalobě uvedl, že spatřuje výraznou nevyváženost a rozpornost napadeného rozhodnutí v tom, že Dohoda o výplatě finančních částek z 10. 2. 2006, jejíž existence byla prokázána v průběhu rozsáhlého dokazování v rámci trestního řízení, je zpochybňována a označena za nerelevantní, a současně je vzato za základ, a to přímo ve výroku napadeného rozhodnutí, že dne 10. 6. 2007 S. M. žalobci dopisem vypověděl plnou moc a dopisem ze dne 9. 7. 2007 ho požádal o vyúčtování odměny za poskytnuté právní služby a o vydání dokladů vztahujících se k jeho věci. Tyto dopisy jako důkazy také nejsou dále v rozhodnutí podrobeny žádnému hodnocení. Současně se skutečností, že pan S. M. nikdy netvrdil, o jaké doklady držené žalobcem, vztahující se k jeho věci, by se mělo jednat, se jeví jako důkazně nepodložený výrok rozhodnutí, který stojí na těchto nepodložených a neprokázaných skutečnostech. Žalobce považuje, dopisy S. M. 10. 6. 2007 a 9. 7. 2007 za účelové. Žalobci je kladeno za vinu, že S. M. nevrátil žádné podklady a dále že mu nepředal ani žádné listiny, které získal v rámci konkurzního řízení a rovněž, že nevyhotovil vyúčtování. Žalobce k tomu uvedl, že okamžikem výplaty předmětné částky společnosti Prestav považoval věc za ukončenou, žádné doklady od S. M. neměl k dispozici, podklady pro konkurzní řízení byly doloženy do konkurzního spisu, jednalo se však stejně o kopie. Vzhledem k tomu, že se S. M. účastnil jednání věřitelského výboru, měl zápisy k dispozici, a tedy nebylo mu co vydávat. Vyúčtování žalobce neprováděl, neboť po skončení konkurzu si žádný nárok na odměnu nečinil a nebyla potřeba ani vyúčtovat žádnou zálohu. Tyto skutečnosti byly v předchozím řízení uvedeny a nebyly nijak hodnoceny.

Soud ani tyto námitky žaloby neshledal důvodnými.

Především je třeba odmítnout tvrzení o tom, že Dohoda o výplatě finančních částek z 10. 2. 2006 je zpochybňována a označena za nerelevantní.

Odvolací kárný senát v napadeném rozhodnutí naopak výslovně uvedl, že „*Po provedeném dokazování je možno konstatovat, že ačkoliv doklady předložené kárně obviněným, na kterých je postavena jeho obhajoba (zejména Dohoda o výplatě finanční částky ze dne 10. 2. 2006, Potvrzení ze dne 15. 3. 2006, Příjmový pokladní doklad ze dne 15.*

3. 2006) *vzbuzují určité pochybnosti o jejich pravosti, kárný senát přesto respektující zásadu „v pochybnostech ve prospěch obviněného“ vycházel ve svých skutkových závěrech z toho, že uznal, v rámci obhajoby kárně obviněného, pravost těchto dokladů a při svých úvahách, jimž odůvodnil svoje rozhodnutí, z těchto dokladů vycházel.“*

Vzhledem k tomu bylo podle názoru soudu nadbytečné zkoumat pravost podpisů na těchto listinách, neboť kárný senát tyto listiny považoval pro účely kárného řízení za autentické. Se žalobcem se rozchází tedy nikoliv ohledně jejich pravosti, ale ohledně hodnocení jejich významu pro věc. Za tohoto stavu ani soud neshledal důvody pro provedení dokazování předloženými znaleckými posudky z oboru písmoznalectví.

Pokud pak jde o výhrady žalobce vůči závěru, že po skončení zastupování pana S. M. mu jednak nevydal písemnosti, které s tímto zastupování souvisejí a jednak mu nevyúčtoval svou odměnu, ani zde soud neshledal žalobu důvodnou.

Z dopisu pana S. M. ze dne 10. 6. 2007 zcela nepochybně vyplývá, že tento klient považoval své zastupování žalobcem jako advokátem za ukončené a žádal, aby mu žalobce poslal vyúčtování svého zastupování za úkony provedené v rámci konkrétních konkurzních řízení.

Při jednání kárného senátu dne 11. 4. 2014 žalobce uvedl, že klient mu doručil výpověď plné moci, v níž ho asi žádal o nějaké listiny. Žalobce mu na to odpověděl dopisem, avšak nic mu nevracel, neboť v té době již žádné jeho listiny neměl. Vyúčtování právních služeb klientovi neprovedl, žádal jej o schůzku, ale k té nedošlo. Od té doby jej neviděl a neproběhl mezi nimi žádný kontakt.

Žalobce tedy sám přiznal, že výpověď plné moci od S. M. dostal, a že pan M. žádal jak vrácení listin, tak předložení vyúčtování. Ani v jednom mu žalobce nevyhověl.

Soud dospěl k závěru, že za tohoto stavu věci je odůvodněn závěr kárného senátu v rozhodnutí ze dne 11. 4. 2014, že žalobce dosud nevyúčtoval odměnu za poskytnutou právní službu svému klientovi, ačkoliv o to byl požádán a ani mu nevydal doklady vztahující se ke klientově věci. Tento závěr pak převzal i odvolací kárný senát, když v napadeném rozhodnutí konstatoval, že:

„Ani tyto povinnosti vůči klientovi kárně obviněný řádně a v plném rozsahu až dosud nesplnil.

Pokud je pravdivé tvrzení kárně obviněného, že dne 15. 3. 2006 vyplatil předmětnou částku spol. P.P., pak nelze pochopit, proč navzdory tomu, že je kárně stíhán, že byl trestně stíhán, že proti němu je vedeno občanskoprávní řízení, dosud klientovi nepodal zprávu o poskytnuté právní službě, že mu nezaslal písemnosti, které v rámci této právní služby získal či vypracoval a že mu nevyúčtoval svoji odměnu.“

Měl-li žalobce pro takový svůj postup relevantní a vážné důvody, pak bylo na místě, aby o nich klienta prokazatelně a zpravil a aby s ním na řešení této věci dohodl. Jak je však z vyjádření samotného žalobce zřejmé, k žádnému kontaktu mezi ním a panem M. už nedošlo a záležitost zaslání písemností resp., vyúčtování za zastupování zůstala nevyřešena. Pokud žalobce uvedl, že na žádost pana M. o zaslání písemností reagoval dopisem, nezbyvá než konstatovat, že o jeho obsahu žalobce nic konkrétního neuvedl a dopis, resp. jeho kopii ani nepředložil.

Konečně žalobce brojil proti tvrzení kárného senátu, že ten zohlednil nejenom okolnosti, které žalobci přitěžují, ale vzal v úvahu i okolnosti, které svědčí v jeho prospěch nebo které je třeba vzít v úvahu, aby uložený kárný postih nebyl pro kárně obviněného nepřiměřeně tvrdý. O takových úvahách se však žalobce nedozvěděl vůbec nic. Vůbec nebylo vzato do úvahy, že v rámci trestního řízení se bezpečně prokázalo, že tvrzení S. M. obsažená nejen v trestním oznámení, ale i v jeho stížnosti na ČAK jsou nepravdivá (např. tvrzení, že vůbec neznal J. H., že podpis na Dohodě o vyplacení finanční částky z 10. 2. 2006 není jeho podpisem, že mu od žalobce přišla prázdná obálka), že se jeví jako, velmi nelogické a nevěrohodné, že trestní oznámení i stížnost podal S. M. po třech letech, a to poté, co J. H. zemřel. Přitom se prokázalo, že o výplatě finančních prostředků bezpečně věděl, když byl členem věřitelského výboru v předmětném konkurzním řízení. Vůbec se nikdo v kárném řízení nepozastavoval nad tím, že kdyby skutečně žalobce zadržoval S. M. více jak dva miliony korun, bylo by dost nelogické, že by nechal uplynout tak dlouhou dobu, aniž by se vydání těchto peněz domáhal. Všechny tyto skutečnosti, které měly být ze strany ČAK hodnoceny každá jednotlivě, ale i ve svém souhrnu, jednoznačně svědčí tomu, že S. M. není osobou věrohodnou a nelze bez náležitého prokázání věřit tomu, co uvádí, a přebírat takováto jeho nepodložená tvrzení dokonce do výroku rozhodnutí. Naopak tyto skutečnosti by měly svědčit ve prospěch žalobci.

Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Jak je zřejmé ze rozhodnutí kárného senátu ze dne 11. 4. 2014, kárný senát vzal v úvahu ve prospěch žalobce jednak skutečnost, že sám poškozený postupoval vůči žalobci liknavě a že k rozhodným krokům přistoupil až s časovým odstupem několika měsíců či let, a jednak že od počátku spáchání skutku uplynulo osm let a že výchovný aspekt kárného opatření je již oslaben. Rovněž tak kárný senát zvážil rodinnou situaci žalobce, jeho výdělkové a majetkové poměry, jakož i jeho zdravotní stav (viz druhý odstavec zdola na str. 4 citovaného rozhodnutí). Odvolací kárný senát pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto úvahy a závěry kárného senátu aproboval, shledav je správnými a věci přiměřenými. Není tedy sporu o tom, že kárné senáty se zabývaly okolnostmi, jež svědčily ve prospěch žalobce.

Soud dále odmítl námitku, že kárné senáty bez dalšího akceptovaly tvrzení pana S. M., aniž by vzaly v úvahu, že byla prokázána jejich nepravdivost.

Jak je zřejmé, kárné senáty založily odůvodnění svých rozhodnutí nikoliv na tvrzeních pana S. M., ale na skutečnostech, které uvedl buď sám žalobce, nebo které vyplývají z listin, které žalobce předložil. Právě těmito skutečnostech je pak odůvodněn závěr, že žalobce ani dosud nevydal svému klientovi peníze, jež obdržel z výtěžku konkurzního řízení. Pravdivost či nepravdivost tvrzení pana M. o tom, že neznal J. H., že podpis na Dohodě o vyplacení finanční částky z 10. 2. 2006 není jeho podpisem, že mu od žalobce přišla prázdná obálka, nebo že nevěděl o výplatě finančních prostředků, není v tomto kontextu nijak relevantní.

Důvodnou se pak jeví jen ta žalobní námitka, v níž žalobce uvedl, že „*Taktéž konstatování o vyplacení finančních prostředků hotovostní platbou v rozporu se zákonem č. 253/2008 Sb. o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu se jeví jako zcela nelogické, když k výplatě došlo v březnu 2006, tedy*

dva roky před přijetím zákona, na který je poukazováno. A vůbec nelogické je, že najednou je hodnocen způsob vyplacení prostředků, když na mnoha jiných místech rozhodnutí je uvedeno, že k výplatě prostředků vlastně nedošlo!"

Především je třeba upozornit na to, že vyjadřovaly-li se kárné senáty ve svých rozhodnutích o tom, že k výplatě nedošlo, je z kontextu zřejmé, že měly na mysli výplatu peněz panu S. M. – a k té skutečně nedošlo. Pokud pak jde o výplatu peněz společnosti Prestav Praha s.r.o., ta měla proběhnout v hotovosti, jak žalobce dokazoval Potvrzením ze dne 15. 3. 2006, a k tomu se vztahuje poznámka odvolacího kárného senátu na zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu.

Zde nezbyvá než konstatovat, že tato poznámka není příhodná, neboť tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 9. 2008, takže jeho ustanovení se nemohla vztahovat na výplatu hotovosti, ke které mělo dojít dne 15. 3. 2006. Nicméně je zřejmé, že tato část odůvodnění napadeného rozhodnutí nepředstavuje principiální část argumentace a je jen doplňující. Nesprávnost tohoto argumentu proto nemá vliv ani na zákonnost, ani na srozumitelnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 a 7 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl, a žalované České advokátní komoře sice vznikly náklady, spojené s jejím zastoupením advokátem, avšak ty soud vzhledem k povaze žalované neshledal účelně vynaloženými.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. července 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová